

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 80.945 van 14 juni 1999

A. 81.795/G-39

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "AUTO-IB0-13",**
Nijverheidskaai 3
1080 Brussel

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Bolwerksquare 1A
1050 Brussel

tussenkomende partij :

de gemeente Sint-Jans-Molenbeek.

**DE RAAD VAN STATE,
ALGEMENE VERGADERING VAN DE AFDELING ADMINISTRATIE,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien het op 22 december 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "AUTO-IB0-13" de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering d.d. 22 oktober 1998 waarmee, na beroep van de tussenkomende partij, de beslissing d.d. 3 juli 1998 van het milieucollege wordt tenietgedaan en waarbij aan de verzoekende vennootschap een milieuvergunning wordt geweigerd voor de exploitatie van een garage bestaande uit verscheidene, tot bepaalde klassen behorende inrichtingen te Sint-Jans-Molenbeek, Nijverheidskaai 3;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring van diezelfde handeling vordert;

Gezien het op 27 januari 1999 ingediende verzoekschrift, waarbij de gemeente Sint-Jans-Molenbeek vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer NEURAY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1999, waarbij de eerste voorzitter van de Raad van State de zaak verwijst naar de algemene vergadering van de afdeling administratie;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling administratie van 30 maart 1999 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. E. KOEUNE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. G. GENERET, loco Mr. Ph. COENRAETS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NEURAY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Op 6 november 1997 dient de zaakvoerder van de verzoekende vennootschap een aanvraag om een milieuvergunning in voor verscheidene, tot bepaalde klassen behorende inrichtingen, met het oog op de exploitatie van een zaak voor het herstellen en verkopen van auto's te Sint-Jans-Molenbeek, Nijverheidskaai 3. Het dossier van de aanvraag ging onder andere vergezeld van een brandverzekeringspolis, het schema van een koolwaterstofafscheider en het bewijs van een erkend ophaler van afgewerkte olie.

Het gaat althans ten dele om de regularisatie van een feitelijke toestand.

Volgens het gewestplan van de Brusselse agglomeratie, dat op 28 november 1979 door de Koning is vastgesteld, is de betrokken plaats gelegen in een bedrijfsgebied met stedelijk karakter.

Volgens het gewestelijk ontwikkelingsplan, dat op 3 maart 1995 door de gewestregering is aangenomen, ligt ze in de "perimeter van gewestelijk belang nr. 9" (wijk van de Ninoofsepoort), wat nauwelijks iets zegt over de toekomstige bestemmingen, aangezien in die perimeter woningen, kantoren, winkels, ambachtelijke bedrijven en nijverheidsondernemingen mogen worden opgetrokken, uitrustingen van collectief

belang mogen worden aangebracht en groene ruimten mogen worden aangelegd.

Het ontwerp van gewestelijk bestemmingsplan voorziet daar in een "gemengd gebied", waar naast de woonfunctie plaats is voor productieactiviteiten, voor zover deze niet meer dan 500 vierkante meter per gebouw in beslag nemen, ze zich met de woonfunctie verdragen en de continuïteit van de woonfunctie gegarandeerd is.

Volgens de gemeente zou de omstreden inrichting op basis van een ontwerp van bijzonder bestemmingsplan gelegen zijn in een gebied dat door artikel 5.2.3. van de tekstvoorschriften als volgt wordt beschreven :

"Gemengd woning/verwante activiteiten en toegelaten commerciële en ambachtelijke activiteiten (Rose)

Gemengde zones in eerste instantie bestemd voor woning en verwante activiteiten overeenkomstig voorschrift 5.2.2.

Andere commerciële en ambachtelijke bestemmingen waarvan de activiteiten niet overeenstemmen met de criteria bepaald in voorschrift 5.2.2. kunnen echter toegelaten worden op voorwaarde :

- dat zij geen installaties vormen die geklasseerd zijn door de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning,
- dat deze activiteiten of hun plaats geen belangrijke onmiddellijke negatieve invloed hebben op de aanleg van een woongebied van kwaliteit,
- dat zij in overeenstemming verklaard worden met de functie van woning door het vergunninggevende bestuur na advies van de overlegcommissie".

In artikel 5.2.2., waarnaar daarin wordt verwezen, worden de verwante activiteiten gedefinieerd als winkels en diensten die dagelijks kunnen worden gebruikt, op voorwaarde dat ze een rechtstreeks verband vertonen met de woonfunctie, dat ze geen hinder of

ongemak veroorzaken voor de buurt en "in overeenstemming zijn met de goede werking der kwartieren". In dezelfde bepaling worden voor geluid-, reuk- en stofhinder maximumwaarden gesteld, waarvan de overschrijding een vermoeden van niet-overeenstemming met de hoofdfunctie doet rijzen.

Aangezien twee van de inrichtingen vermeld op de vergunningsaanvraag tot klasse I B behoren, diende het Brussels Instituut voor Milieubeheer - hierna te noemen het BIM - in eerste aanleg van de aanvraag kennis te nemen. Om dezelfde redenen ging die aanvraag vergezeld van een milieu-effectrapport.

De hinderenquête, die van 31 december 1997 tot 14 januari 1998 heeft plaatsgehad, heeft tot geen enkel bezwaar aanleiding gegeven.

Op 26 januari 1998 heeft de overlegcommissie een voor de exploitatie gunstig advies gegeven voor zover ze tot drie jaar beperkt blijft.

Het college van burgemeester en schepenen heeft zich tegen het project verzet in een ongunstig advies dat op 6 februari 1998 is gegeven op basis van de volgende motieven :

"(...) Overwegende dat de geplande activiteit verenigbaar lijkt met de woongelegenheden in de buurt;

Gelet op artikel 88 van de ordonnantie houdende organisatie van de planning en de stedenbouw en in afwachting van het verordenend plan;

Gezien de ligging van de gebouwen in een woongebied en in een gebied voor binnenpleinen en tuinen met beperkte bijgebouwen;

Aangezien de Overlegcommissie op 26 januari 1998 eenparig doch voor een beperkte duur van 3 jaar een gunstig advies heeft gegeven;

Aangezien het echter gaat om een nieuwe opslagplaats voor voertuigen in een wijk waarvan de

goede ordening reeds in het gedrang is wegens de overvloed van zulke activiteiten;

Aangezien de voertuigen in die wijk vaak dubbel geparkeerd of op de stoep geparkeerd worden;"

"Gelet op het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van 28 september 1990, waarin wordt voorgesteld voortaan elke opslagplaats voor tweedehandsvoertuigen van minder dan 25 stuks te weigeren en een ongunstig advies uit te brengen over alle inrichtingen van meer dan 25 voertuigen (...)"

Het BIM heeft de aanvraag bij beslissing van 3 april 1998 verworpen, om de volgende redenen :

"(...) Overwegende dat het gebied binnenkort aan een verordenend plan zal worden onderworpen;

Overwegende dat de inrichting krachtens het thans in ontwerp zijnde GBP voor dit stadsgedeelte in een typisch woongebied en in een gebied van binnenplaatsen en tuinen is gelegen, met beperking op bijgebouwen;

Overwegende dat bijgevolg de duur van de milieuvergunning fors ingekort dient te worden teneinde de toekomstige ruimtelijke ordening van die plaats niet in het gedrang te brengen;

Overwegende dat de plaats heden niet de vereiste eigenschappen bezit om het leefmilieu op voldoende wijze te beschermen;

Overwegende desalniettemin dat om de inrichting, voorwerp van de aanvraag, zelfs voor een beperkte duur op voornoemde plaats te behouden, er grote aanlegwerken moeten worden uitgevoerd, met name inzake brandbeveiliging, het plaatsen van een afscheider van koolwaterstoffen en een slibverwijderaar die onvermijdelijk zijn voor de bedrijvigheden van de bewuste inrichting;

Overwegende dat die grote investeringswerken niet op korte of middellange termijn kunnen worden afgelost;

Overwegende dat bijgevolg de milieuvergunningsaanvraag dient te worden geweigerd om de bescherming van het leefmilieu te waarborgen tegen elke vorm van gevaar, hinder of ongemak veroorzaakt door de bewuste inrichting."(...)

Op 24 april daaropvolgende heeft de zaakvoerder van de verzoekende vennootschap de zaak voor het milieucollege gebracht, waarbij hij verzocht heeft gehoord te worden. Hij verbaast zich er inzonderheid over dat het voorwaardelijk gunstige advies van de overlegcommissie niet in aanmerking is genomen; hij betwist de relevantie van de motieven van de bekritiseerde beslissing en verklaart zich bereid de driejarige termijn van de vergunning te gebruiken om een nieuwe plaats te zoeken waar de activiteit kan worden ontwikkeld.

Bij beslissing van 3 juli 1998 heeft het milieucollege het beroep van verzoekster toegewezen om de volgende motieven :

"(...)

Overwegende dat er thans een GBP wordt uitgewerkt en dat het dus wenselijk is de vergunningsduur in te korten (3 jaar bijvoorbeeld) om de toekomstige ruimtelijke ordening van de plaats niet in het gedrang te brengen;

Overwegende dat de structuur van de drie verdiepingen hoge opslagplaats voor motoren en wisselstukken uit beton en metselwerk is vervaardigd en dus aan soortgelijke bestemmingen aangepast is;

Overwegende dat het gebouw, waarvan de gelijkvloerse verdieping als opslagplaats voor voertuigen wordt gebruikt, gedeeltelijk van hout is gemaakt; dat bijgevolg de toegang tot de verdiepingen om voor de hand liggende veiligheidsredenen moet worden verboden;

Overwegende dat op de plaats waar de wrakken ontmanteld worden, de sterfputten dichtgemetseld dienen te worden teneinde te voorkomen dat de afvaloliën en andere koolwaterstoffen via de riolering zouden worden afgevoerd;

Overwegende dat de binnenplaats aan de voorkant het mogelijk maakt de voertuigen ter plekke te laden en lossen; dat er bijgevolg geen reden is te vrezen dat de activiteit ook op de openbare weg zou plaatsvinden;

Overwegende dat de verzoeker ermee instemt een vergunning te krijgen waarvan de duurtijd, zoals voorgesteld door de overlegcommissie, op 3 jaar wordt vastgesteld;

Overwegende dat men bij de strikte nakoming van de uitbatingsvoorwaarden de bescherming van het leefmilieu wil waarborgen tegen elke vorm van hinder, gevaar of ongemak veroorzaakt door de bewuste inrichtingen;"

Op 4 augustus 1998 heeft de raadsman van de tussenkomende gemeente tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de gewestregering en gevraagd dat de gemeente zou worden gehoord. In een lange argumentatie zet de gemeente inzonderheid uiteen dat de exploitatie in kwestie strijdig zou zijn met de bestemmingen die vervat zijn in zowel het gewestelijk plan als het ontwerp van bijzonder bestemmingsplan, en dat een vergunning voor slechts drie jaar "een illusie is en voor een voldongen feit zal plaatsen".

De gemeente wijst voorts op leemten die in het milieu-effectrapport zouden voorkomen. Ten slotte betwist zij dat de voorwaarden die het milieucollege aan de exploitatie verbindt, wel afdoende zijn.

Op 26 augustus heeft de Minister van Leefmilieu aan verzoekster een ontwerp van beslissing houdende toewijzing van het beroep van de gemeente en weigering van de gevraagde vergunning overgezonden, waarbij hij verzoekster heeft uitgenodigd hem haar eventuele opmerkingen mee te delen, en haar bericht dat het horen van de partijen op 14 september daaropvolgende plaats zou hebben.

In een nota van 7 september 1998 heeft de verzoekende vennootschap het standpunt van de gemeente en het ontwerp van beslissing uitvoerig bekritiseerd door inzonderheid te kennen te geven dat het aan het BIM

stond om haar tijdig mee te delen dat het milieu-effectrapport onvolledig was.

Ondertussen had de kabinetsdirecteur van de Minister van Leefmilieu de partijen bij een brief van 4 september het volgende laten weten :

"Het voor 14 september 1998 geplande horen van partijen in verband met het voormelde dossier wordt om redenen buiten onze wil voor onbepaalde tijd uitgesteld.

De Minister zal het horen van partijen wegens zijn gezondheidstoestand gedurende vrij lange tijd niet kunnen bijwonen. De Regering zal een specifiek delegatiebesluit moeten uitvaardigen teneinde een andere persoon aan te wijzen die de partijen kan horen. Dat besluit zal pas dan regelmatig zijn wanneer het in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt. Die procedure dreigt dus enige tijd in beslag te nemen.

Tenzij de partij die verzocht heeft gehoord te worden, mij meedeelt dat zij haar verzoek om gehoord te worden intrekt, zal het dossier niet aan de Regering kunnen worden voorgelegd zolang het probleem van de delegatie niet is opgelost".

De partijen zijn op 15 oktober daaropvolgende gehoord door de kabinetsdirecteur en een adviseur van de minister.

De bestreden beslissing d.d. 22 oktober 1998 bevat de volgende motieven :

"Overwegende dat, naast de beweegredenen die het BIM naar voren bracht om de vergunning te weigeren, de aangevraagde vergunning geweigerd moet worden, aangezien het aanvraagdossier, meer bepaald het effectenverslag, onvolledig en onjuist is;

Onvolledigheid en onjuistheid van het effectenverslag

Artikel 37, tweede lid, van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen bepaalt wat volgt :

"Het effectenverslag bestaat tenminste uit volgende elementen :

1° de verantwoording van het project, de beschrijving van de doelstellingen en het tijdschema voor de uitvoering;

2° de samenvatting van de verschillende geplande oplossingen die ten grondslag hebben gelegen aan de keuze van het door de aanvrager ingediende project, gelet op het milieu;

3° de beschrijving van de elementen en het geografische gebied waarvoor het project gevolgen kan hebben, met name met behulp van plannen;

4° de inventaris van de voorspelbare effecten van het project en het bouwterrein;

5° de beoordeling van deze effecten in vergelijking met de bestaande toestand ;

6° de opsomming van de wettelijke en reglementaire bepalingen en voorschriften van toepassing;

7° de beschrijving van de geplande maatregelen om de negatieve effecten van het project en het bouwterrein te vermijden, weg te werken of af te remmen, onder meer ten opzichte van de bestaande normen;

8° een niet technische samenvatting van de voormelde elementen.";

Noch het effectenverslag noch de overige documenten die het aanvraagdossier van de vergunning uitmaken, bevatten een "samenvatting van de verschillende geplande oplossingen die ten grondslag liggen aan de keuze van het door de aanvrager ingediende project, gelet op het milieu".

Zoals de heer Ibrahim CALISKAN opmerkt, is de Regering geenszins gebonden door het feit dat noch het Instituut noch de overlegcommissie kritiek op de (on)volledigheid van het effectenverslag hebben geuit.

Als beroepsorgaan neemt de Regering volledig kennis van de zaak (RvS, 7de kamer, arrest nr. 25.572 van 4 juli 1985, DECLERCK versus Vlaams Gewest) en vervangt ze de instantie van eerste aanleg (RvS, 4de kamer, arrest nr. 20.677 van 28 oktober 1980, FREDERICKX versus Belgische Staat; 7de kamer, arrest nr. 21.633 van 3 december 1981, MEERTENS en MOERMANS versus Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg). Ze is dan ook bij haar onderzoek niet gehouden aan de verklaringen van een instantie van eerste aanleg

over de ontvankelijkheid of de volledigheid van een aanvraag (RvS, 7de kamer, arrest nr. 62.901 van 31 oktober 1996, NAENEN versus Vlaams Gewest).

Het is niet omdat de vergunning na de inbedrijfstelling werd aangevraagd dat die vereiste overboord kan worden gegooid, behalve indien men aanvaardt dat men voor een voldongen feit wordt geplaatst. Meer bepaald, de overheid en de belanghebbenden moeten in staat worden gesteld te oordelen over andere vestigingsplaatsen of andere middelen dan die welke door de uitbater worden aangewend om de milieuhinder voortgebracht door zijn inrichtingen te voorkomen, in te perken of te verhelpen.

Het ware in dit geval des te nuttiger geweest, vermits alle overheden en instanties die de aanvraag moesten behandelen toegeven dat de activiteit moet worden stopgezet en bijgevolg verplaatst moet worden. Hoewel sommigen van oordeel waren dat dit de vergunningsweigering rechtvaardigde, vonden anderen daarentegen dat de vergunning voor drie jaar kon worden toegekend, ook al bevat noch het aanvraagdossier noch het effectenverslag, wegens onvolledigheid, informatie om deze of gene keuze te verantwoorden.

Hetzelfde geldt voor de minimale en goedkope uitbatingsvoorwaarden die het Milieucollege heeft vastgelegd, hoewel er geen informatie voorhanden was over alternatieven waarbij de uitbater de milieuoverlast beheert. Het Instituut was van oordeel dat er nood was aan zware investeringen, - die in elk geval zo duur waren dat ze niet konden worden afgeschreven op drie jaar tijd van uitbating - om de bescherming van het leefmilieu, de gezondheid of de veiligheid van de bevolking te waarborgen. De Regering kan niet beoordelen welke stelling correct is zolang ze niet over voornoemde informatie beschikt.

Noch het aanvraagdossier noch het effectenverslag overigens beschrijven de elementen waarvoor het project gevolgen kan hebben.

De neergelegde plannen, bijvoorbeeld, blijven stilzwijgen over de concrete bestemming (woningen, werkplaatsen, handelszaken,...) van de aanpalende gebouwen, zodat men geen gepaste en evenredige uitbatingsvoorwaarden kan opleggen.

De inventaris van de voorspelbare effecten van het project vertoont eveneens leemtes.

Met name het aanvraagdossier en het effectenverslag behandelen ternauwernood de bodem-

en waterverontreiniging ook al stelt het Milieucollege voorwaarden betreffende de lozing van afvalwater en was het Instituut luidens artikel 2 van zijn beslissing voornemens de uitbater verantwoordelijk te stellen voor de water- en bodemverontreiniging.

Zoals de aanvrager opmerkt, is het niet zijn bedoeling voorafgaandelijk kennis te nemen van de overwegingen van het Instituut en het Milieucollege. Hij wil enkel doen vaststellen dat noch het Instituut noch het Milieucollege bevoegd waren om zich uit te spreken en uitbatingsvoorwaarden vast te stellen betreffende feitelijke terreinen en omstandigheden die ze door het effectenverslag niet konden kennen.

Ook de opsomming van de wettelijke en verordenende bepalingen die van toepassing zijn, ontbreekt. Gezien de overwegingen hieromtrent zowel van het Instituut als het Milieucollege was het in voorkomend geval echter noodzakelijk dat de uitbater op de hoogte zou worden gebracht van de veiligheidsnormen die hij dient na te komen. Hetzelfde geldt voor de regelgeving betreffende de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen, met name van afvaloliën.

In tegenstelling tot wat de aanvrager denkt, heeft het stelsel van milieuvergunning niet tot doel de aanvrager in te lichten over de verplichtingen en de normen die hij dient na te leven bij het uitoefenen van zijn activiteit, maar wel om te beoordelen of hij bekwaam is het gevaar, de hinder en de ongemakken die door zijn inrichtingen worden veroorzaakt, goed te beheren.

Als hij informatie wenst, moet hij geen vergunningsaanvraag indienen, maar zich wenden tot instellingen die bedrijven onder meer helpen bij het nakomen van hun verplichtingen inzake milieuvergunningen, zoals ECOBRU.

De beschrijving van de maatregelen om de negatieve effecten van het project te vermijden, weg te werken en af te remmen is erg onvolledig, en dit niet alleen omdat de bodem- en waterverontreiniging er niet in wordt behandeld maar ook omdat de beschrijving, indien aanwezig, te beknopt en zelfs verkeerd is. Dit is overduidelijk het geval wat het punt "veiligheid / brand" betreft.

De aanvrager schrijft dat 'alle maatregelen genomen zijn om de veiligheid van het gebouw en de aanpalende gebouwen te waarborgen'. Daarentegen schrijft het Instituut dat 'het behoud ter plekke

van de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag, zelfs voor een beperkte duurtijd, grote aanlegwerken met zich zal meebrengen zoals werken inzake brandbeveiliging, (...)'.

In dezelfde gedachtengang schrijft het Milieucollege dat 'het achtergebouw waarvan de gelijkvloers gebruikt wordt om voertuigen op te slaan gedeeltelijk uit hout is gemaakt en bijgevolg de toegang tot de verdiepingen om veiligheidsredenen verboden dient te worden'.

Het stilzwijgend gunstig advies van de DBDMH waarop de aanvrager zich beroept, verhelpt de problemen niet. Het advies van de DBDMH, ook al is het uitdrukkelijk uitgebracht, is geen conform advies dat bindend is voor het Instituut. Bovendien kunnen het Instituut en het Milieucollege zich een andere mening vormen, als de beslissing van de DBDMH uitblijft. Het feit dat de ordonnantie het stilzwijgen van een adviesorgaan na de hem hiertoe toegemeten termijn stilzwijgend als een gunstig advies beschouwd, heeft tot doel het onderzoek van een aanvraag te kunnen laten doorgaan en niet om inrichtingen conform te verklaren.

Uit wat voorafgaat kan men stellen dat de doelstelling die de Europese wetgever nastreeft door een effectenbeoordeling op te leggen, werkelijk miskend wordt: er is niet tegemoetgekomen aan de algemene doelstelling het leefmilieu te beschermen dankzij meer informatie verstrekt aan de bouwheer, de overheid en het publiek (PAQUES Michel, "Enkelvoudige vergunning en milieueffectenbeoordeling - Europees recht en Gewestelijk recht", Revue régionale de droit, nr 85, 1997, pp. 90-91, nr 24).

Ook de doelstellingen van de Brusselse Gewestwetgever worden miskend. In voorkomend geval kan men zeker niet beweren dat de overheid over een betrouwbaar instrument beschikt om het project naar waarde te beoordelen noch dat de promotor of industrieel zijn project duidelijker kan omlijnen (ontwerp van ordonnantie betreffende de effectenbeoordeling in een stedelijke omgeving, Memorie van toelichting, Doc BHR, zitting 1991-1992, A - 162/ 1, pp. 3-4).

De overheid kan niet met kennis van zaken beslissen."

De beslissing is op 23 oktober 1998 ter kennis van de verzoekende partij gebracht, met de vermeldingen voorgeschreven bij artikel 2, 4°, van de

wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en bij artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de gemeente Sint-Jans-Molenbeek bij een op 27 januari 1999 ingediend verzoekschrift vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding; dat er grond is om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verwerende partij een middel van niet-ontvankelijkheid opwerpt, om reden dat de zaakvoerder van de verzoekende vennootschap niet zou hebben besloten om het beroep in te stellen en a fortiori een zodanig besluit niet heeft overgelegd;

Overwegende dat de tussenkomende partij betoogt dat de verzoekende vennootschap geen belang heeft bij haar vordering omdat, wanneer in het verzoekschrift is vermeld dat de advocaat die het ondertekend heeft, handelt in opdracht van de enige zaakvoerder van een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, die krachtens de statuten en krachtens artikel 130 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen normaal bevoegd is om zowel uit naam van de vennootschap te besluiten in rechte op te treden als om haar in rechte te vertegenwoordigen, die vordering volstaat als bewijs van niet alleen het bestaan van de opdracht, maar ook van het feit dat ze gegeven is door een persoon die bevoegd is om namens de verzoekende partij te besluiten in rechte op te treden en haar in rechte te vertegenwoordigen; dat zulks in casu het geval is; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de vordering tot schorsing het accessorium is van het beroep tot nietigverklaring; dat, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke

andersluidende wetsbepaling, de tenuitvoerlegging van een handeling waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, vatbaar is voor schorsing; dat wanneer verzoeker, in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, een nieuwe aanvraag zou indienen, die aanvraag niet afgewezen kan worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest; dat de verwerende partij ten slotte, wanneer een schorsingsarrest is gewezen, moet beslissen of ze al dan niet de voortzetting vraagt van de procedure; dat het niet uitgesloten is dat ze op dat moment haar standpunt herzielt en evenmin dat ze geen voortzetting van de procedure vraagt;

Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstige nadeel betreft dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling aan de verzoekende vennootschap zou kunnen berokkenen, dat deze aanvoert dat "bij de bestreden beslissing aan de verzoekende partij de verplichting wordt opgelegd om de plaats tegen 22 maart 1999 in haar vroegere staat te herstellen, wat tot gevolg zou hebben dat ze haar zaak gewoon zou moeten sluiten, dat, gelet op de termijnen die inherent zijn aan het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring, de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering de goede gang van de zaken van de verzoekende vennootschap ernstig zou schaden; dat de verzoekende partij haar omzet aanzienlijk gedaald zou zien, waardoor haar financiële evenwicht in gevaar zou worden gebracht (...) en dat zelfs het gevaar bestaat dat de verzoekende vennootschap tot faillissement zou worden gedreven (...), zodat er in casu sprake is van een ernstig nadeel dat door een eventueel vernietigingsarrest niet genoegzaam kan worden hersteld; dat de schade veroorzaakt door niet-toewijzing van de vordering tot schorsing kennelijk groter is dan die welke eventueel uit die schorsing zou voortvloeien,

aangezien inzonderheid het milieucollege de vergunning voor een beperkte duur van drie jaar had toegekend; dat de schorsing van de gevolgen van de bestreden beslissing dan ook geen nadelig milieueffect kan hebben";

Overwegende dat pas dan voldaan is aan de vereisten van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State wanneer de verzoeker in zijn vordering tot schorsing *in concreto* aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, indien die niet geschorst wordt, in de loop van de procedure tot nietigverklaring grote gevolgen kan hebben die in de feiten onomkeerbaar of moeilijk omkeerbaar blijken te zijn ten aanzien van de uitwerking die de in hoofddorde gevorderde nietigverklaring zou kunnen hebben; dat verzoeker het aangevoerde nadeel niet aantoont, aangezien hij geen enkel concreet gegeven tot staving van zijn beweringen aanvoert,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst in het kort geding, ingediend door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek, wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst, ingediend door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek, bepaald op 5.000 frank, komen ten laste van die gemeente.

De beslissing over de kosten wordt voor het overige in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling administratie van de Raad van State, op 14 juni 1900 negenennegentig door :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter van de Raad van State,
	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-L. THOMAS,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	M. HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	M. LEROY,	staatsraad,
	J. MESSINNE,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	O. DAURMONT,	staatsraad,
de Hr.	P. LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
de Hr.	J. VANHAEVERBEEK,	staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier,

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter,

D. LANGBEEN.

J. BORRET.